

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20933/2024
23.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца „Meridian Tech“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Никола Цинцовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Маринко Шакан, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2485/24 од 16.05.2024. године, у седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2485/24 од 16.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2485/24 од 16.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2642/20 од 05.02.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 5.235.160,00 динара са законском затезном каматом од 05.02.2024. године до исплате и тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове од 267.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреда из члана 374. став 1. у вези члана 396. ставова 1. и 2. ЗПП, на

коју је ревизијом указано, пошто је другостепени суд прихватио чињенично утврђење и у битном примену материјалног права првостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, делатност тужиоца је организовање коцкања и клађења. Тужени је био запослен код тужиоца на неодређено време од 2010. године до 08.09.2020. године, на различитим радним местима – касир, оператер, оператер обраде квота и мечева и трејдер. По Анексу уговора о раду који су странке закључиле 13.02.2020. године, по коме тужени ради на радном месту ..., странке су уговориле забрану конкуренције. Тужени се обавезао да у земљи и иностранству неће обављати послове предвиђене тим уговором у своје име и за свој рачун, као и за рачун другог правног лица без сагласности послодавца за време трајања уговора, као и две године након престанка рада код послодавца, уколико је радни однос престао отказом од стране запосленог или отказом услед теже повреде радне обавезе, односно услед непоштовања радне дисциплине у складу са законом и уговором о раду. Тужилац се обавезао да ће туженом у случају престанка радног односа исплаћивати месечну накнаду у вредности минималне зараде у складу са важећим прописима Републике Србије. Уговорено је да за случај кршења забране конкуренције тужилац има право да захтева накнаду штете у минималном износу од 5.000.000,00 динара. Парничне странке су 13.02.2020. године закључиле уговор о регулисању међусобних права и обавеза у вези сношења трошкова стручног усавршавања, али по основу овог уговора тужилац није финансирао било какве трошкове туженог. Радни однос туженог код тужиоца је престао 08.09.2020. године отказом уговора о раду од стране запосленог. Тужени је 28.09.2020. године засновао радни однос код другог послодавца, који обавља исту делатност, на пословима статистичар истраживач. Послови које је обављао код тужиоца су по садржини и врсти везани за узроке игре, а за новог послодавца за последице игре. Нови послодавац не израђује квоте већ их купује, тако да код њега не постоји радно место ... на коме је тужени радио.

Са полазиштем на наведено утврђење, нижестепени судови су одбили постављени тужбени захтев за накнаду износа уговореног за случај повреде забране конкуренције и износа трошкова усавршавања, пошто не произилази да је тужени повредио уговорену забрану конкуренције, нити да је тужилац финансирао његове трошкове усавршавања. Првостепени суд одлуку заснива на одредбама чланова 161, 162. и 170. Закона о раду, као и члана 270. Закона о облигационим односима. Другостепени суд подржава материјалноправне разлоге првостепеног суда везане за примену Закона о раду, али не и за примену института уговорне казне из Закона о облигационим односима, пошто је између странака дужничко-поверилачки однос регулисан закљученим уговором о раду.

По становишту Врховног суда, побијана пресуда заснована је на правилној примени материјалног права.

Уговарање забране конкуренције у смислу одредби чланова 161. и 162. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18) предвиђено је у сврху заштите обављања делатности послодавца, чији запослени у току рада стичу нова, посебно важна технолошка знања и широк круг пословних партнера или долазе до сазнања важних пословних информација и тајни. У конкретном случају, између странака је Анексом уговора о раду од 13.02.2020. године уговорена забрана конкуренције, као и право тужиоца на накнаду штете од 5.000.000,00 динара за случај повреде ове уговорне

одредбе, али је утврђено и да тужени није повредио ову забрану закључењем уговора о раду са другим послодавцем 28.09.2020. године. Наиме, тужилац није финансирао никакву стручну обуку за туженог, а послови на којима је радио код тужиоца суштински и садржински су различити од послова које је наставио да обавља код другог послодавца, па нема услова за примену наведене уговорне одредбе. Наиме, право тужиоца на накнаду штете постојало би само за случај да је тужени радом код њега стекао знања, пословне контакте и сазнао тајне које користи обављајући посао за другог послодавца, што у конкретном случају није испуњено.

Нису прихватљиви ревизијски наводи да је према становишту нижестепених судова обесмишљен институт клаузуле забране конкуренције, пошто једино чињеница да је оваква клаузула унета у уговор о раду не значи одсуство права запосленог да се радно ангажује код другог послодавца, већ је потребно и да се испуне услови предвиђени законом за постојање и примену овог правног института.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**